

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ

Ἵστὸν οὐρανὸ μαγευτικὰ
λάμπουν ἀστέρια μύρια,
ὅπου φωτίζουν μυστικά
τῆς νύχτας τὰ μυστήρια...

Μ' ἀπ' ὅλα λάμπουν πειὸ γλυκὰ
τὰ μάτια τῆς καλῆς μου,
γιατὶ φωτίζουν μυστικά
τῇ νύχτᾳ τῆς ψυχῆς μου.

* ΣΗΜ. — Ὁ εὐελπίς καὶ νεαρὸς λόγιος κ. Γ. Σαῖακτοῦς πρῶ-
την ἤδη φορὰν ἐμφανίζεται ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς δημοσιότητι. Ἐν
Λειψίᾳ, ἔνθα τέως διέμενε συμπληρῶν τὰς φιλολογικὰς αὐτοῦ
σπουδὰς ἐγένετο γνωστὸς ἔκ τινων ἐπιτυχῶν δημοσιευμάτων. Ἀλλ'
ἐκ τῆς ὧδε παρατιθεμένης σειρᾶς ποιηματίων αὐτοῦ, εἰλημμένων
ἐκ συλλογῆς ἀνεκδότου, ἐν οἷς εὑρηται ἱκανὴ πρωτοτυπία καὶ αἰ-
σθημα ἀβρότατον, οἱ ἀναγνώσται τοῦ Ἡμερολογίου θὰ ὁμολογή-
σωσιν ὅτι ὁ νέηλος ποιητὴς αὐτῶν κέκτηται οὐχὶ σύνηθες ποιητι-
κὸν τάλαντον, ὅπερ σὺν τῷ χρόνῳ καλλιιεργούμενον, δύναται νὰ
ἐξασφαλίσῃ αὐτῷ ἐπίζηλον θέσιν ἐν τῷ Νεοελληνικῷ Παρνασσῷ.

2. ΚΟΨΕ ΤΑ...

Σὲ λένε ἄγγελο σωστό,
εἶναι ἀλήθεια φῶς μου,
μὰ τώρα ποῦ ἦτανε γραφτὸ
νὰ γίνης ἄγγελός μου,

Τὰ δυὸ φτερά τ' ἄγγελικά
ὦ ! κόψε τα νὰ ζήσης,
φοβοῦμαι ἔτσι ξαφνικά
νὰ μὴ μου φτερουγίσης...

3. ΛΗΘΗ

Πῶς ἤθελα 'ς τὰ καταχθόνια
νερά τῆς Λήθης νὰ λουσθῶ,
καὶ μ' ὅλη μου τῇ καταφρόνια
τὸν ψεύτη κόσμο ν' ἀρνηθῶ...

Νὰ λησμονήσω ἕνα - ἕνα
κάθε καῦμὸ κ' ἔννοια πικρή,
καὶ πρῶτα-πρῶτ' ἀπ' ὅλα ἐσένα,
ἐσὲν' ἀχόριστη μικρή !

4. Η ΗΔΟΝΗ

(Κατὰ τὴν Mme de MURAT)

Κ' εἶπα 'ς τὴν φίλην ἡδονή :— γιατί
νὰ εἶσαι τόσο ἀστατη, κακιὰ ;
Ἐνῷ θαρρεῖ κανεὶς πῶς σὲ κρατεῖ,
οὐ πάντα τοῦ ξεφεύγεις βιαστικιά... »

Καὶ μ' ἀπαντᾷ μὲ γλῶσσα τρυφερή :
 — Ἔ ! Νὰ δοξάζῃς πάλι τοὺς θεοὺς,
 ἂν μ' εἶχαν πλάσει πειρὸ βασταχτερή,
 θά με κρατούσανε . . . σ' τοὺς οὐρανοὺς.

5. Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΜΟΥ

Σ' ἄν φείδια, δράκοι ἄγρυπνοι,
 τὰ μαῦρα σου τὰ φρύδια,
 τὸν θησαυρό μου φύλαγαν —
 τὰ δυὸ γλυκά σου μάτια.

Μὰ κάποιος πλάνος 'νάρκωσε
 τοὺς δράκους καὶ τὰ φείδια.
 καὶ μοῦκλειψε τὸν θησαυρό —
 τὰ δυὸ γλυκά σου μάτια !

6. ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΣ

Κι' ὁ φοβερός κροκόδειλος
 ὅπου καρδιά δὲν ἔχει,
 πρὶν καταπιῇ τὸ θῦμα του
 μὲ δάκρυα τὸ βρέχει.

Μὰ σὺ καὶ τὸν κροκόδειλο
 τὸν ἀπερνᾷς, Κυρά μου,
 γιατί μὲ μάτι ἀδάκρυτο
 σπαράξεις τὴν καρδιά μου !

7. Τ' ΑΣΤΕΡΙΑ

Τ' ἀστέρια θωρῶ μ' ἀγωνία...
 καὶ λέγω πῶς ἴσως κανένα
 τὸν μαῦρο καὶ μὸ μου νὰ νοιώθῃ,
 ἀφοῦ μιὰν ἡχὴ δὲν εὐρήκαν
 'ς τῇ γῇ τῆς καρδιάς μου οἱ πόθοι...

Κι' αὐτὰ μ' ἀπαντοῦν μ' εἰρωνεῖα :
 ἐσένα οἱ ἀνθρώποι σὲ διώχνουν
 ποῦ σῶχουν ζωὴ χαρισμένα,
 κι' ἀπ' τ' ἄστρα γυρεύεις βοήθεια
 ποῦ δὲν σε γνωρίζει κανένα ; ..

8. ΤΑ ΜΑΓΙΑ

Ἦταν κλεισμένη ἡ πόρτα τῆς μὲ δυὸ κλειδιά κλεισμένη,
 Μὲ μιὰ σφραγιδα κόκκινη ἀπ' ἔξω σφραγισμένη....
 Μὰ ἐγὼ μάγια τῆς ἔκαμα 'ς τὸ φῶς τῆς Ἀφροδίτης,
 Καὶ ἄνοιξεν ἡ πόρτα τῆς μιὰ νύχτα μοναχὴ τῆς.

9. ΠΕΤΡΙΝΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ

Κ' αἱ πέτρες ὅταν τρίβονται
 βγάζουνε σπίθες καὶ φωτιές...
 κι' ἀφοῦ τὰ πάθῃ πέτρωσαν
 καὶ τὲς δικές μας τὲς καρδιές,
 ἔλα ξανὰ νὰ σμίξωμε. . .
 ἴσως μὲ τόσες συμφορές,
 ἴσως μὲ τόσα βάσανα
 κι' ὅπὸ τὲς πέτρινες καρδιές

για μιὰ στιγμή νὰ λάμψουνε
καινούργιες φλόγες καὶ χαρές...
κ' αἱ πέτραις ὅταν τρίβωνται
βγάζουνε σπίθες καὶ φωτιές !

10. ΕΙΚΟΝΑ

Πῶς ἤθελα νάσουν εἰκόνα,
μὰ ὄχι ἐδῶ 'ς τὴν Ἐκκλησιὰ
νὰ σὲ φιλῇ ὅλος ὁ κόσμος
χωρὶς 'ντροπὴ καὶ χορτασιά !

Πῶς ἤθελα νάσουν εἰκόνα
'ς ἐρημοκλῆσι μακρινό,
μόνος ἐγὼ νά σε λατρεύω,
μόνος ἐγὼ νά σε ὑμνῶ ! . .

Θᾶμουν πιστὸς προσκυνητὴς σου,
εἰκόνα μου ζωγραφιστή,
ἀλλὰ καὶ ἄγγελος θανάτου
γιὰ δεύτερο προσκυνητή !

11. ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Ὅταν με πρωτοκύτταξες
μὲ τὴ ματιά σου τὴν αἰθέρια,
οἱ ἔρωτες τριγύρω σου
φτερούγιζαν 'σὰν περιστέρια.

Ὅταν πρωτοχορέψαμε
καὶ μοῦ 'σπαρτάριζες 'ς τὰ χέρια,

αἱ σκέψεις μου τριγύρω σου
 φτερούγιζαν ὅταν περιστέρια.

Ὅταν πρωτομιλήσαμε
 γλυκοκυττάζοντας τ' ἀστέρια,
 ἄχ ! τὰ φιλιὰ μου γύρω σου
 φτερούγιζαν ὅταν περιστέρια.

Μὰ τώρα 'ς ἄλλον γύρισες
 ματιές, φιλιὰ, χαρὲς κ' ἐλπίδες,
 καὶ ξένες σκέψεις γύρω σου
 πετοῦν ὅταν μαῦρες νυχτερίδες !...

12. Ο ΑΓΓΕΛΟΣ

Σὲ μιὰ Ἐκκλησίᾳ παράμερη εἶδ' ἀνοικτὴ τὴν πύλη,
 Καὶ μπῆκα μὲ εὐλάβεια καὶ προσευχὴ 'ς τὰ χεῖλη.
 Κι' ἐκεῖ ποῦ ἐτριγύριζα 'ς τὰ λείψανα τ' ἀρχαῖα,
 Μὲ ξάφνισ' ἓνας Ἀγγελος μὲ φλογερὴ ρομφαία.
 Κι' ἀπὸ τὸ χέρι μ' ἔσυρε σ' ἓνα παλῆρ σταςίδι,
 Ποῦ τοῦχε φάγει ὁ σάρακας τὸ μαῦρό του σανίδι.
 Καὶ μοῦπε : εἶνε ὁ τάφος σου ποῦ ἐγὼ σῶχ'ω διαλέξει...
 Κ' ἐπάγωσε τὸ αἷμά μου 'ς τὴ φοβερὴ του λέξι...
 Τότε ἡ ρομφαία ξέστραψε μέσ' 'ς τὸ γυμνὸ του χέρι,
 Κ' εἶδα 'ς τὴ λάμψι τῆς, ὦϊμέ ! τὸ λατρευτὸ μου ταῖρι !

13. ΤΑ ΔΩΡΑ ΣΟΥ

Ἐστὴν περασμένη ἀγάπη μας τὴ σκέψι μου γυρίζω,
 Καὶ τὰ παλῆα τὰ δῶρα σου μὲ πόνον ἀντικρύζω...

Τὴν κρεμασμέν' εἰκόνα σου ποῦ τρυφερά μὲ βλέπει,
 Θὰ τὴν σκεπᾶς ὁλόγυρα μὲ μαύρη, κρύα σκέπη.
 Μὲ δρόσο καὶ μὲ δάκρυα μιὰ γόστρα θὰ ραντίσω,
 Τὰ μαραμμένα ρόδα σου 'ς τὴ γῆ της νὰ σκορπίσω.
 Σὲ μαῦρο ἐβενόξυλο μιὰ θήκη θὲ νὰ γλύψω,
 Τὰ μαῦρα τὰ μαλλάκια σου 'ς τὰ βόθη της νὰ κρύψω.
 Σὲ φάκελλον ὁλόμαυρο, μ' ἀπελπισμένο κλάμα
 Τὰ τρυφερά σου γράμματα θὰ τ' ἀραδιάσω ἀντάμα.
 Μέσ' σὲ βελουδο πλουμιστὸ μὲ πένθιμη γιρλάντα
 Τὸ μαῦρο δακτυλίδι σου θὲ νὰ φυλάγω πάντα.
 Ἐνα μνημεῖο θεώρατο 'ς τὰ στήθια μου θ' ἀνοίξω,
 Τὰ χθεσινὰ μας ὄνειρα 'ς τὴν τέφρα των νὰ σμιῶ.
 Καὶ μιὰ κανδήλ' ἀκοίμητη σὲ μιὰ γωνιὰ θ' ἀνάψω
 Τὴν πρώτη εὐτυχία μας μονάχος μου νὰ κλόψω...

14. ΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Κατὰ τὸ γερμανικόν.

Εἴτε 'ς τὴν πόλι ἀργοδιαβαίνω
 Ἡ τριγυρνῶ 'ς τὴν ἐξοχή,
 Ἐνα τραγοῦδι πικραμένο
 Πάντα μοῦ θλίβει τὴ ψυχὴ :

Πῶς ἔν' ἀστέρι πλανημένο
 Ὅσον τὸ ἄπειρο τὸ σκοτεινόν,
 Ἐνα λουλοῦδι πατημένο
 Σὲ μονοπάτι ταπεινόν,

Μιά πέρδικα κατατρεγμένη
 Χωρίς φωληά, χωρίς πνοή.
 Καὶ μιὰ ἀγάπη προδομένη
 Δὲν εἶνε πλέον γιὰ ζωή!

15. ΑΠΕΘΑΝΕ...

Ainsi le sourire s'efface,
 Ainsi meurt sans laisser de trace
 Le chant d'un oiseau dans le bois.

J. PARNY.

Ἀπέθανε ἡ ἀγάπη μου σὰν ὄνειρον ὠχρό,
 Ἀπέθανε ἡ ἀγάπη μου προτοῦ νὰ τὴν χαρῶ.
 Τρεμουλιασὰ τῆς ὀφάλισα τὸ μάτι τὸ ὑγρό.
 Τὸ στόμα τῆς τὸ ὀφράγισα μὲ φίλημα πικρό...
 Ἀσπρα στεφάνια ἔπλεξα μὲ λούλουδα χλωμά,
 Ποῦ περισσὰ τὰ ράντισα μὲ δάκρυα θερμά.
 Τριγύρω τῆς ἀράδιασα λαμπάδες καὶ κεριά,
 Ποῦ μὲ λαχτάρα τᾶναψα ἔς τοῦ στήθους τὴ φωτιά.
 Ἀσπρο μετόξι ἄπλωσα ἔς τὴν ὄψι τῆς νεκρᾶς.
 Πλεγμένο μὲ τὰ ὄνειρα τῆς πρώτης μας χαρᾶς.
 Σὰν νύφη τὴν ἐστέλισα μὲ ἄνθη καὶ δροσιά,
 Σὰν νύφη ποῦ ἐκίνησε νὰ πάη ἔς τὴν ἐκκλησιά.
 Τὴν ὀύλιξα ἔς τοῦ πένθους μου τὸ σάβανο τ' ἄχνό,
 Τὴν ἔθαψα σὰν ὄνειρο ἔς τὸ στήθεός μου τ' ἄχνό...
 Καὶ μυρολόγια ἀρᾶδιασα μὲ πόνο φλογερό.
 Ἀπέθανε ἡ ἀγοπη μου σὰν ὄνειρον ὠχρό!

Ἐν Λειψία, 1896.

Γ. ΣΑΪΑΚΤΗΣ